

Тодор К. Павлов

Тодор Павлов (1878 - 1948) е македонски револуционер, деец на Македонската револуционерна организација, мирски советник во Бугарската егзархија и дипломат. За време на Илинденското востание бил член на Крушевското горско началство. По балканските војни ја промовираат идејата за автономија на Македонија

Тодор К. Павлов е роден во 1878 година во Скопје. Во 1895 година ја завршил Солунската машка гимназија, а потоа завршил право на Универзитетот во Лозана и на Универзитетот во Цариград. Потоа како учител предавал во Велес, Крушево, Скопје и во другите населени места. Влегол во Македонската револуционерна организација и за време на Илинденското востание бил член на Крушевското горско началство.

По Младотурската револуција во 1908 година, Павлов како учител станал член на Сојузот на бугарски уставни клубови. На изборите во ноември-декември, заедно со Панчо Дорев, тој бил избран за претставник на Скопскиот санџак во османлискиот парламент од страна на СБУК. Во септември 1909 година тој беше назначен за мирски советник во Бугарската егзархија.

Во 1910 година Павлов протестираше заедно со другите пратеници Димитар Влахов и Христо Далчев (без Дорев) против однесувањето на Младотурскиот режим кон населението. На 20 јули 1910 година, тој испратил мемоар на великиот везир Ибрахим Хака Паша по повод акцијата за разоружување. Во март 1911 година, заедно со Далчев, беа претставници во комитетот формиран од претставници на различните патријаршии, со задача да ги брани училишните привилегии на христијанското население. Истата година Павлов активно ја поддржува иницијативата за создавање легална политичка партија на славјанското население во Отоманската империја. Но, проектот не успеа заради избувнувањето на Првата балканска војна (08.10.2012). На

изборите во април 1912 година, тој беше реизбран од списокот на Либералниот сојуз за претставување на Солун во Османлискиот парламент, чиј мандат му трае до август.

По Втората балканска војна во 1913 година, по која Македонија беше поделена, Павлов учествуваше во обидот на Унијата на Националниот сојуз да се спречи србизацијата и хеленизацијата на народот во Македонија. Тој ја предводел специјалната делегација која на 7 август се состанала со австриско-унгарскиот ополномошен министер, грофот Адам Тарновски, посетен на 2 август со иста мисија на делегација предводена од Александар Балабанов, и повторува дека македонскиот народ, со оглед на тешката положба, се подготвени да преминат во католицизам за да ја зачуваат националноста. Тарновски бил замолен да ги земе под свое покровителство Македонците и да ги заштити од српската и грчка репресија. Делегацијата добила одговор дека Унијата треба да ја спроведат духовните власти и дека Австро-Унгарија не може да интервенира.

Истиот месец Централниот комитет на Македонската револуционерна организација го овластува проф. Александар Балабанов, проф. Иван Георгов и Тодор Павлов да ги посетат европските престолнини, за да можат да ги запознаат властите и јавното мислење со состојбата на македонското население под српско и грчко владеење и да ја промовираат идејата за автономија на Македонија. Тројцата ги посетуваат Санкт Петербург, Виена, Берлин и Лондон, каде се поврзуваат со локалните политички кругови, а посетата на делегацијата се рефлектира во печатот. На 22 август во Виена бил организиран митинг, предводен од Леополд Мондел, кој усвои резолуција во која се повикуваат Големите сили да се залагаат за елиминација на Букурештската неправда. Делегацијата беше примена од министерот за надворешни работи Ерл Леополд Берхтолд, кој им ветил дека австро-унгарската влада ќе помогне во ревидирањето на Букурешкиот договор. Меѓутоа, францускиот државен министер во Софија Панфи им рекол дека: „Автономијата била можна веднаш по Лилебургаската битка. Сега чии трупи ќе ги избркаат Србија и Грција од Македонија.“

Од 19 мај 1914 година до 9 октомври 1915 година, Тодор Павлов бил бугарски дипломатски претставник во Албанија. Тој наишол на целосно разбирање и поддршка од албанските официјални кругови. Како генерален конзул во Валона, заедно со назначениот архиепископски намесник во Албанија Трпо Поповски и со главниот учител Павел Христов, како и со Григор Ошавков и Коста Мирчев, тој се обидува да го натера населението во македонските села во Дебарско и во Албанија, како и во населбите со големи македонски колонии - Скадар и Корча - на вистинскиот пат. образованието.

На Уставотворното собрание на македонските бегалски братства, што се одржа од 22 до 25 ноември 1918 година во Софија, Павлов бил избран за член-советник на Извршниот комитет на Унијата на македонски иселенички организации. Во февруари 1919 година, Комитетот го испратил до Париската мировна конференција „Мемоар“ во кој барал присоединување на Македонија кон Бугарија или, ако тоа не е можно, Самостојна Македонија под покровителство на Големите сили.

Тодор Павлов бил бугарски дипломат во Отоманската империја (12 март 1921 година - 7 март 1922 година) и Унгарија (6 ноември 1924 година - 26 август 1927 година). Потоа бил ополномоштен министер во Турција (1927 - март 1933 година). Исто така, тој бил член-основач на Македонскиот научен институт.

Тодор Павлов умира во Софија во 1948 година.